

Arrest

nr. 278 379 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEVRINDT
Lepelstraat 125
3920 LOMMEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MEERSMAN loco advocaat N. DEVRINDT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 maart 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 mei 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing.

“A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en etnische Koerd. Twee à drie jaar na uw geboorte verhuisde u van Kermanshah naar Karaj. Op uw elfde werd u verkracht. Hierdoor kent u veel stress en kan u nog steeds

niet in het donker slapen. Rond uw veertiende begon u te kijken naar mannenporno. Voordien was het nog niet duidelijk voor u dat u op mannen viel, maar u wist wel dat u interesse had in mannen: als u het lichaam van een man zag kreeg u kriebels en zelfs bij films of cartoons viel u op mannelijke karakters. Omdat u er zelf nog niet veel over wist, was u niet bang over de mogelijke gevolgen. U had eveneens de mogelijkheid niet om u beter te informeren, maar wist wel dat u het aan niemand kon vertellen. U hield uw geaardheid geheim waardoor u depressief en erg introvert werd. Op de middelbare school, u was zo'n zestien à zeventien jaar, leerde u A. F. kennen. Jullie werden goede vrienden en snel gebeurde er meer: jullie streelden en kusten elkaar en hadden orale seks. U weet niet of hij ook op mannen viel, omdat jullie niet over jullie gevoelens spraken. U was op uw gemak bij hem en bij meisjes was u dat niet. Uw gedrag leek ook op het gedrag van meisjes en u had liever jongens in uw buurt dan meisjes. U was wel nog niet zeker dat u toen echt op mannen viel. Op uw achttiende à negentiende kwam u pas echt tot het besef welke gevoelens u had. U had onder meer kennis opgebouwd door de filmpjes die u zag en uw relatie met A.. Rond uw twintigste leerde u op de universiteit S. E. kennen. Jullie werden vrienden en u vertelde haar dat u op mannen viel. Ze stelde voor om naar een psycholoog te gaan omdat ze dacht dat u zich had vergist en misschien biseksueel was. Om haar duidelijk te maken dat u echt wel op mannen viel – u was inmiddels wel zeker van uw geaardheid – had u seks met haar. U vond het geen fijne ervaring en het werd voor jullie allebei duidelijk dat u niet op vrouwen viel. S. was de enige met wie u ooit sprak over uw geaardheid. Ondertussen hield u zich bezig met het kopen en verkopen van auto's en startte u een kledingboetiek met uw vader. De band met uw vader was over het algemeen slecht. Hij is erg gelovig en jullie hadden vaak ruzie. Jaren geleden gooide hij bijvoorbeeld eens een mes uw richting uit omdat u niet snel genoeg een tasje thee voor hem zette. Doordat uw vader een vrome en moeilijke man was, wist u dat hij tegen uw geaardheid was. Omdat uw vader erop stond dat u uw legerdienst deed, deed u van 1396 (2017/2018) tot 1398 (2019/2020), weliswaar tegen uw zin, uw legerdienst. Tijdens uw legerdienst leerde u K. G. kennen, een artiest uit het theater waar uw broer speelde. Met hem had u een kortstondige relatie. Jullie hadden voor de eerste keer seks bij uw oom en wanneer jullie elkaar wilden zien spraken jullie af in café Pedra in Karaj. Omwille van de coronacrisis – hij had schrik om besmet te raken – stopte jullie contact. Tijdens uw legerdienst leerde u ook S. kennen. Hij deed ook zijn legerdienst en jullie werden goede vrienden. Ongeveer twintig dagen voor uw vertrek uit Iran werd er een verjaardagsfeestje georganiseerd door de vriendin van S. in een deelgemeente van Karaj. U ging naar het feestje en leerde So., de broer van S., kennen. Toen S. vertrok om zijn vriendin af te zetten in Teheran, bleef u achter met zijn broer So.. Het was erg warm en jullie gingen in de slaapkamer liggen. U vroeg of u hem mocht masseren en nadien hebben jullie met elkaar gevreeën. U beseftte wat er was gebeurd en nam die nacht nog een taxi naar huis. De dag nadien vertrok u naar de winkel en kreeg u telefoon van S.. Hij vroeg u wat u had gedaan met zijn broer en schold u uit. Hij vroeg u om uit uw winkel te komen. Hij stond u samen met twee vrienden op te wachten. U werd geslagen en meegenomen naar een plek aan de rand van Karaj. U werd mishandeld en door de vrienden van S. verkracht. U werd daar achtergelaten met bebloede en gescheurde kleren waarna u te voet naar huis moest wandelen. Het was al donker. U stopte uw kleren in een plastic zak, gooide ze weg en ging douchen. Drie à vier dagen later kwam S. u afpersen in uw winkel. U gaf hem het geld dat u in uw kassa had, vijf à zes miljoen toman, en ze namen ook uw tablet mee. De dag nadien belde hij opnieuw: hij beledigde u en perste u opnieuw af. Indien u niet zou betalen, zou hij aan uw vader vertellen wat er was gebeurd. Zeven tot tien dagen later kwam hij opnieuw voor geld. U gaf hem toen ongeveer 20 à 21 miljoen toman. U werd steeds door S. bedreigd en afgeperst: hij belde en kwam naar de winkel om u lastig te vallen en zei dat hij het aan uw vader zou vertellen. De dagen nadien vroeg hij u meer geld maar u had niets om hem te geven. Hij dreigde u een lesje te leren. Op een dag was u 's avonds al vroeg thuis gekomen toen de bel ging. Uw moeder deed de deur open en S. en zijn twee vrienden die u hadden verkracht kwamen binnen. U werd uitgescholden voor homo en hoer. Ze wilden u slaan en uw moeder trachtte hen tegen te houden. Ze raakte hierbij gewond en ook u werd geraakt. De mannen namen de benen en uw moeder raadde u aan om uw spullen te pakken en te vluchten. Uw vader was gelukkig niet aanwezig. U zocht uw spullen bij elkaar en vertrok met de bus naar Tabriz waarna u na twee dagen met behulp van een smokkelaar Iran verliet. Dit was enkele dagen voor 8 shahrivar 1400 (30 augustus 2021) of twintig dagen na de desbetreffende nacht met So.. Uw buurman M. vertelde nadien aan uw vader wat er was gebeurd en uw moeder had geen andere keuze dan alles op te biechten aan uw vader. Vier à vijf dagen nadat u naar België vertrokken was, vond er een vechtpartij plaats bij u thuis met S. en So. waarbij uw vader gewond raakte. Uw moeder lichtte u hierover in via WhatsApp. U heeft momenteel nog steeds contact met uw moeder. Uw vader weet hier niets van af. Indien hij dit zou weten, zou hij uw moeder vermoorden. Uw broer is ook nog in Iran en u hoorde hem sinds uw komst naar België twee keer. U heeft geen idee of hij op de hoogte werd gebracht van uw geaardheid. Uw broer stelt zich ook geen vragen bij uw afwezigheid. Bij terugkeer vreest u gedood te worden omwille van uw homoseksuele geaardheid. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw mellikaart (nationale kaart); uw

legerdienstkaart; uw origineel rijbewijs; en foto's van personen (onder wie u) die gewond raakten bij de door u hierboven aangehaalde incidenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U heeft immers uw geaardheid niet aannemelijk gemaakt. Dit blijkt uit de volgende vaststellingen.

Zo waren uw verklaringen over uw bewustwordingsproces doorheen uw persoonlijk onderhoud warrig en incoherent. Zo zei u aanvankelijk tot twee keer toe dat u op de middelbare school al wist dat u op mannen viel. U was toen zestien, zeventien à achttien jaar: u had toen een relatie [met A.] en toen werd uw geaardheid voor u duidelijk. Even later zei u plots dat u weliswaar een relatie had met A. in het middelbaar, maar dat u toen nog niet zeker was van uw gevoelens dat u homo bent: dit was u eigenlijk pas zeker toen u al naar de universiteit ging (CGVS, p. 12). Ook over uw beweerde zekerheid hierover op de universiteit legde u bevreemdende verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u dat u over uw geaardheid zekerheid had toen u rond uw twintigste op aanraden van S., een vriendin, een dokter/psycholoog raadpleegde: dan werd het duidelijk (CGVS, p. 12). Even later stelde u dan weer dat u van de psycholoog geen duidelijk antwoord kreeg, dat, toen u naar de psycholoog ging, u al zeker wist dat u homo was en dat u enkel naar de psycholoog was gegaan omdat S. dit had gevraagd (CGVS, p. 13). Opvallend is voorts dat u incoherente verklaringen aflegde over de evolutie van uw verhouding met S., uw vriendin op de universiteit met wie u een keer seks had. U verklaarde seks gehad te hebben met haar om haar te bewijzen dat u homo bent en om het ook voor uzelf nog eens duidelijk te maken. Gevraagd hoe jullie band hierna was, antwoordde u aanvankelijk dat jullie band hetzelfde was gebleven. Onmiddellijk erna zei u evenwel dat na de geslachtsgemeenschap jullie band niet meer zo sterk was en dat u afstand nam van haar, ofschoon zij nog altijd probeerde [jullie band te onderhouden] (CGVS, p. 14). Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat het bijzonder vreemd overkomt dat, ofschoon u rond uw veertiende al naar homoporno zou gekeken hebben – porno met vrouwen trok u niet aan –, u in die periode toen u naar films of cartoons keek telkens op het mannelijke karakter, nooit op het vrouwelijke, verliefd zou geworden zijn, voor u tijdens spelletjes met andere kinderen duidelijk zou geworden zijn dat u meer interesse had voor mannen dan voor vrouwen (CGVS, p. 14) en u op uw vijftiende seks met een jongen zou gehad hebben (CGVS, p. 12), u desondanks kennelijk, althans volgens uw tweede versie, toch nog geen zekerheid zou gehad hebben dat u op mannen viel (CGVS, p. 12; p. 15). U legde dit uit door uw gebrek aan kennis en informatie (CGVS, p. 15), hetgeen, gelet op de homoporno die u al op uw veertiende bekeek, erg onwaarschijnlijk overkomt. Voorgaande verklaringen over uw bewustwordingsproces zijn dus helemaal niet coherent noch overtuigend.

Ook uw opeenvolgende verklaringen over uw reactie op de (geleidelijke) ontdekking van uw geaardheid zijn niet in overeenstemming met elkaar te brengen. U verklaarde dat het ontdekkingsproces van uw geaardheid rond uw veertiende begon. Aangezien u toen weinig informatie had over de mogelijke gevolgen die uw geaardheid konden teweegbrengen, had u geen bepaalde gevoelens toen u begon te beseffen dat u op mannen viel: u dacht louter aan het genot na een relatie met een jongen, vroeg zich af hoe en met wie u het moest doen en u was niet bang omdat u er niet veel over wist. Gevraagd of u er dan met niemand over kon spreken, aangezien u niet bang was en er geen bepaalde gevoelens over had, verklaarde u echter dat u er met anderen niet over wou spreken omdat ze u met de vinger zouden wijzen, u zouden uitlachen en u niet met rust zouden laten. Vanaf het moment dat u het ontdekte, wist u dat u het niet kon bespreken en dat u niemand kon vertrouwen: hierdoor werd u depressief (CGVS, p. 15). Even later zei u zelfs dat, als u op jongere leeftijd had gezegd aan uw ouders dat u homoseksuele gevoelens had, uw vader u had onthoofd (CGVS, p. 16). Dat u enerzijds verklaarde niet bang geweest te zijn noch bepaalde gevoelens gehad te hebben toen het besef dat u op mannen viel begon te rijpen, maar anderzijds verklaarde dat het onmogelijk was om er toen met anderen over te spreken uit vrees onder meer uitgelachen te worden, waardoor u depressief werd, zijn onverzoenbare stellingen.

Vervolgens heeft u uw homoseksuele relaties in Iran niet aannemelijk gemaakt.

Zo komen uw verklaringen over uw eerste vriendje A. erg bevreemdend over. Enerzijds verklaarde u over hem dat u zich op uw gemak bij hem voelde (CGVS, p. 12). Anderzijds verklaarde u dat u nooit over uw geaardheid met hem sprak omdat u niet wist of u hem kon vertrouwen: u was bang dat hij iets zou vertellen aan uw vader of moeder (CGVS, p. 17). U wist zelfs niet eens zeker of hij wel homo was en op mannen viel (CGVS, p. 12 en p. 17). Dat u hem enerzijds voldoende kon vertrouwen om seks te hebben – u had

hier de eerste keer zelfs het initiatief toe genomen – , maar hem anderzijds onvoldoende kon vertrouwen om over uw geaardheid te spreken, doet de wenkbrauwen danig fronsen. Opvallend is voorts dat u tegenstrijdig bent over wanneer jullie seksuele relatie nu juist begon. Eerst verklaarde u dat u in het eerste middelbaar zat: u was toen vijftien jaar (CGVS, p. 12); later zei u dan weer dat u in het tweede middelbaar zat en toen zestien à zeventien jaar was (CGVS, p. 18).

Ook uw verklaringen over uw tweede partner So. zijn door uw incoherente houding niet aannemelijk. U verklaarde voortdurend dat u uw geaardheid in Iran steeds angstvallig probeerde te verbergen. U benadrukte dat u uw geaardheid voor uw familie verborgen hield en dat u het met niemand kon bespreken en het geheim moest houden. U deed zich ook anders voor en gebruikte smoezen en leugentjes om uw geaardheid te verbergen. U werkte van 's morgens vroeg tot 's avonds laat zodat u er niet aan moest denken, tegen vrienden – u had niet veel vrienden dus u kreeg ook weinig vragen – sprak u over een fictieve vriendin en aan uw familie zei u dat u er nog geen nood had om te trouwen. Ook elke mogelijkheid om iemand te leren kennen in Iran hield u zorgvuldig af. U wist dat er in Teheran een park was waar homo's elkaar ontmoetten maar u wilde er niet naartoe gaan om uw geaardheid te verbergen en ook via internet wou u niemand leren kennen: u probeerde dit 'omwille van de situatie' te vermijden. U lette er steeds op dat u zich 'correct' gedroeg zodat men zeker aan uw gedrag of uiterlijk niet zou kunnen merken dat u homo bent. U vreesde immers dat als u één procent [van uw relaas over uw geaardheid] aan uw vader had verteld, u door hem onthoofd was geworden (CGVS, p. 4; p. 13; p. 15; p. 18-21; p. 24). Uw beweringen dat u steeds uw geaardheid angstvallig geheim trachtte te houden, stroken evenwel op geen enkele manier met de houding die u tegenover K. aannam. Hij was volgens uw verklaringen een artiest uit het theater van uw broer die zich zo goed als openlijk uitte als homo. Alles wees er immers op dat hij homo was. U zag het aan zijn manier van praten, de manier hoe hij zijn handen gebruikte en door wat hij zei: hij vroeg bijvoorbeeld aan medespelers om hem plezier te doen door op zijn billen te slaan en nadat hij geschminkt was, merkte hij onder meer op wat een mooi stuk hij was geworden. Hij had nog homoseksuele vrienden – dit kon u ook zien aan hun uiterlijk – en uw broer bevestigde dat hij homo was door te zeggen dat hij 'van die mensen' is en niet normaal is. Ook K.s familie was van zijn geaardheid op de hoogte (CGVS, p. 20-21). U verklaarde verder dat u met K., met wie u een tijdje een relatie had, in café Pedra, volgens de beschikbare informatie een café in het centrum van Karaj, afspraak (CGVS, p. 22). Dat u met een collega van uw broer die duidelijk homo was in uw eigen stad waar ook uw homofobe vader woont (CGVS, p. 3 en p. 16) afspraak, terwijl iedereen, ook uw broer, wist dat K. homo is (CGVS, p. 21), terwijl u in het verleden al lastige vragen had gekregen over relaties met vrouwen (CGVS, p. 18-19) en terwijl u eerder de nodige creativiteit aan de dag had gelegd om op andere, minder publieke plaatsen zoals de woning van uw oom die, zo kan aangenomen worden, toen afwezig was (CGVS, p. 21-23) of zoals een kelder, waar u in het verleden met A. in het geheim seks had gehad (CGVS, p. 18), af te spreken, is, gelet op uw extreme voorzichtigheid – u verklaarde duidelijk dat u niet naar een park in Teheran wilde om uw geaardheid te verbergen –, onaannemelijk. Overigens is het vreemd dat u enerzijds uiterst voorzichtig bent in het geheimhouden van uw geaardheid en mensen hierdoor zoveel mogelijk ontwijkt, maar dat u anderzijds wel zeer direct communiceert met K., die nochtans uw broer kende, over wat u wil op gebied van seks: al tijdens jullie eerste afspraak – u had hem gevraagd om alleen te komen – vroeg u hem zonder rond de pot te draaien of u met hem seks kon hebben (CGVS, p. 21-22). Tot slot kan nog opgemerkt worden dat, ofschoon jullie een relatie van drie en een halve maand hadden (CGVS, p. 22) u geen enkele informatie had over hoe K. zijn geaardheid had ontdekt. U was hier nochtans benieuwd naar. Dat u hem geen vragen stelde over zijn geaardheid omdat u zelf ook niet graag had dat iemand dergelijke vragen stelde, zoals u uitlegde (CGVS, p. 24), komt, gezien uit uw verklaringen blijkt dat K. quasi openlijk voor zijn geaardheid uitkwam, vreemd over. Gelet op het voorgaande heeft u niet alleen uw relatie met K. niet aannemelijk gemaakt, maar evenmin uw beweerde houding als homoseksueel die zich zoveel mogelijk verborgen hield.

Ook uw (gedwongen) outingsproces in Iran maakte u niet aannemelijk. Er slopen in dit verband immers een aantal eigenaardigheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Zo verklaarde u dat So. de dag nadat jullie seks hadden, alles tegen zijn broer S. vertelde, ofschoon jullie seks met wederzijdse toestemming hadden gehad (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; CGVS, p. 8; p. 11), wat gezien de Iraanse context waar op homoseksualiteit en seks tussen mannen een zwaar taboe rust niet meteen aannemelijk overkomt.

Daarnaast sloop er in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken een opvallende lacune. U beweerde er immers dat, nadat So. met zijn broer had gesproken over jullie geslachtsgemeenschap, hij u begon af te persen, waardoor u geld moest geven. Over het feit dat hij u meenam naar de rand van Karaj om er u door twee vrienden te laten verkrachten, vertelde u er niet (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Nochtans verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u nadat u met So. seks had gehad door S. en zijn twee vrienden werd meegenomen naar de rand van Karaj en er werd verkracht (CGVS, p. 9). Dat u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verteld, ofschoon er u gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die tot uw vlucht uit Iran hebben geleid, is bijzonder eigenaardig.

Ook uw verklaringen over de afpersing door S. zijn niet coherent. Zo zei u aanvankelijk dat de dag na de verkrachting, i.e. twee dagen nadat u met So. seks had gehad, S. naar uw winkel kwam om geld te eisen (CGVS, p. 9). Even later stelde u dan weer dat S. drie à vier dagen na het verkrachtingsincident u voor het eerst geld kwam vragen (CGVS, p. 10).

Wat betreft de problemen die S. veroorzaakte bij u thuis legde u drie verschillende verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat S. naar uw ouders ging, waarna uw moeder opendeed en ze begonnen te discussiëren. U vermeldde niemand anders dan S. (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk dat zowel S. als So. binnenvielen bij uw moeder en uw moeder gewond raakte (CGVS, p. 8) om even later te stellen dat S. en zijn twee vrienden die u hadden verkracht maar wiens naam u niet kende – ze waren maar met drie personen – binnenkwamen. U werd geslagen en uw moeder raakte gewond (CGVS, p. 10). Deze opeenvolgende verklaringen zijn uiteraard ook niet coherent.

Verder is het nog opvallend dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud zei dat u een paar dagen voor uw verjaardag op 8 shahrivar (30 augustus) uit Iran vertrok (CGVS, p. 6), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat S. bij uw moeder was langsgesproken rond 10 shahrivar 1400 (1 september 2021), i.e. na uw verjaardag, waarna u meteen uit Iran vertrok (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Tot slot is het bijzonder vreemd dat u niet eens wist of uw broer op de hoogte was van het incident dat u uit Iran deed vluchten en dus van uw beweerde geaardheid. Nochtans had u wel nog contact met hem: u had hem aan de lijn toen u uw moeder aan de lijn had. Deze contacten gebeurden volgens u in het geheim, aangezien uw vader uw moeder zou vermoorden indien hij zou weten dat ze met u contact onderhoudt (CGVS, p. 4-5). Dat jullie enerzijds geheime conversaties zouden onderhouden, maar dat uw broer zich anderzijds niet zou afvragen waarom hij deze conversaties voor zijn vader geheim zou moeten houden, komt niet overtuigend over.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe besluiten dat u uw gedwongen outing als homo niet aannemelijk heeft gemaakt.

Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat u heden in België niet aan een relatie kan denken omwille van de recente incidenten (CGVS, p. 24), waaraan, zoals uit bovenstaande bevindingen reeds gebleken is, geen geloof wordt gehecht.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u uw beweerde geaardheid helemaal niet aannemelijk gemaakt.

Wat ten slotte de verkrachting betreft die u moest meemaken op uw elfde (CGVS, p. 12), dient opgemerkt te worden dat u hierover niet sprak tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat deze gebeurtenis voor u geen reden was om Iran te verlaten (CGVS, p. 26). Bovendien kan hierbij opgemerkt te worden dat deze gebeurtenis te ver in het verleden is gesitueerd om anno 2022 nog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het is immers zo'n twintig jaar geleden dat dit gebeurde en sindsdien kon u er wonen, studeren, leven en werken (CGVS, p. 3-4). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran hierom ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

De door u aangebrachte documenten werpen geen ander licht op bovenstaande appreciatie. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw legerdienst staan hier niet ter discussie. Uit de door u neergelegde foto's van verwondingen kan niet opgemaakt worden in welke context deze getrokken werden. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten bovendien te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ);
- Notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

2.2.2. Op 26 september 2022 brengt verzoeker ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- overzicht medische consultaties;
- laboresultaten;
- neurologische consultatie van 22 augustus 2022;
- medisch stuk van 9 november 2021 getiteld "locatie brieven via scanprocedure";
- overzicht TBC-onderzoeken;
- laboresultaten;
- consultatie op spoedgevallen op 22 juni 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer vervolging door zijn vader en de Iraanse autoriteiten wegens zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker gaf tevens aan dat hij werd afgeperst door de broer van een voormalige seksuele partner hetgeen de directe aanleiding vormde voor zijn vlucht nadat de afpersing tot een confrontatie leidde bij verzoeker thuis in aanwezigheid van zijn moeder die achteraf zijn vader diende in te lichten.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers homoseksuele geaardheid noch aan zijn vluchtrelaas. Zodoende maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen.

2.3.4.2. Samen met de commissaris-generaal kan vastgesteld worden dat verzoeker zijn geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad stipt vooreerst aan dat een verzoeker om internationale bescherming zelden overtuigend bewijs kan leveren van zijn seksuele gerichtheid. Het betrekken van bepaalde vormen van bewijsmateriaal, zoals bijvoorbeeld rapporten van medisch onderzoek naar een gestelde seksuele gerichtheid en expliciet beeldmateriaal, is ook in strijd met grondrechten en de menselijke waardigheid. Naar zijn aard leent een seksuele geaardheid als asielmotief zich minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt.

Meer nog dan bij andere vluchtmotieven, zijn de eigen verklaringen van de betrokken verzoeker dan ook van wezenlijk belang. De verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, vormen dan ook het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong, kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

Bijgevolg kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker coherente en doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksuele geaardheid die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Verder mag worden verwacht dat een verzoeker kan vertellen wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen. Dit geldt nog meer als de verzoeker afkomstig is uit een land waar een homoseksuele geaardheid maatschappelijk onaanvaardbaar is of strafbaar is gesteld. Er mag in dat geval van een verzoeker worden verwacht dat er sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere voor de vraag ziet gesteld wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) van zijn land van herkomst verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven. Het is daarom aan de verzoeker om internationale bescherming om vooral aan de hand van zijn verklaringen zijn gestelde seksuele geaardheid aannemelijk te maken, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofob karakter van de samenleving waaruit de verzoeker afkomstig is. Hij zou immers als geen ander in staat moeten zijn inzicht te bieden in wat hij innerlijk denkt of voelt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat verzoekers verklaringen over zijn bewustwordingsproces doorheen zijn persoonlijk onderhoud warrig en incoherent waren:

“Zo zei u aanvankelijk tot twee keer toe dat u op de middelbare school al wist dat u op mannen viel. U was toen zestien, zeventien à achttien jaar: u had toen een relatie [met A.] en toen werd uw geaardheid voor u duidelijk. Even later zei u plots dat u weliswaar een relatie had met A. in het middelbaar, maar dat u toen nog niet zeker was van uw gevoelens dat u homo bent: dit was u eigenlijk pas zeker toen u al naar de universiteit ging (CGVS, p. 12). Ook over uw beweerde zekerheid hierover op de universiteit legde u bevreemdende verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u dat u over uw geaardheid zekerheid had toen u rond uw twintigste op aanraden van S., een vriendin, een dokter/psycholoog raadpleegde: dan werd het duidelijk (CGVS, p. 12). Even later stelde u dan weer dat u van de psycholoog geen duidelijk antwoord kreeg, dat, toen u naar de psycholoog ging, u al zeker wist dat u homo was en dat u enkel naar de psycholoog was gegaan omdat S. dit had gevraagd (CGVS, p. 13). Opvallend is voorts dat u incoherente verklaringen aflegde over de evolutie van uw verhouding met S., uw vriendin op de universiteit met wie u een keer seks had. U verklaarde seks gehad te hebben met haar om haar te bewijzen dat u homo bent en om het ook voor uzelf nog eens duidelijk te maken. Gevraagd hoe jullie band hierna was, antwoordde u aanvankelijk dat jullie band hetzelfde was gebleven. Onmiddellijk erna zei u evenwel dat na de geslachtsgemeenschap jullie band niet meer zo sterk was en dat u afstand nam van haar, ofschoon zij nog altijd probeerde [jullie band te onderhouden] (CGVS, p. 14). Volledigheidshalve kan hieraan nog

toegevoegd worden dat het bijzonder vreemd overkomt dat, ofschoon u rond uw veertiende al naar homoporno zou gekeken hebben – porno met vrouwen trok u niet aan –, u in die periode toen u naar films of cartoons keek telkens op het mannelijke karakter, nooit op het vrouwelijke, verliefd zou geworden zijn, voor u tijdens spelletjes met andere kinderen duidelijk zou geworden zijn dat u meer interesse had voor mannen dan voor vrouwen (CGVS, p. 14) en u op uw vijftiende seks met een jongen zou gehad hebben (CGVS, p. 12), u desondanks kennelijk, althans volgens uw tweede versie, toch nog geen zekerheid zou gehad hebben dat u op mannen viel (CGVS, p. 12; p. 15). U legde dit uit door uw gebrek aan kennis en informatie (CGVS, p. 15), hetgeen, gelet op de homoporno die u al op uw veertiende bekeek, erg onwaarschijnlijk overkomt. Voorgaande verklaringen over uw bewustwordingsproces zijn dus helemaal niet coherent noch overtuigend.”

Door slechts selectief passages uit het persoonlijk onderhoud te benadrukken en te volharden in één versie van zijn verklaringen kan verzoeker voorgaande motieven niet ombuigen.

Zo blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel degelijk aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde dat hij tussen zijn zestiende en achttiende levensjaar wist dat hij op mannen viel toen hij op de middelbare school zat, en dat hij op zijn vijftiende reeds begon te merken dat hij liever in de buurt was van jongens maar toen nog niet zeker was van zijn gevoelens dat hij homoseksueel was (persoonlijk onderhoud, p. 12). Evenwel stelde verzoeker wat later dat hij pas zeker was op de universiteit (persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat tijdens de middelbare school slechts sprake was van fysieke platonische handelingen en een ontdekking van seksualiteit door twee beginnende pubers en dus van geaardheid geen sprake was. Er wordt aangevoerd dat het kijken van porno en het hebben van seksuele handelingen met leeftijdsgenoten niet per sé dient gelijkgesteld te worden met zekerheid omtrent een geaardheid waarbij wordt aangestipt dat duidelijkheid over een geaardheid zelden een overgang van één moment op het andere is doch vaak jarenlange onzekerheid inhoudt, te meer gelet op verzoekers streng religieus gezin. De Raad moet echter vaststellen dat de commissaris-generaal terecht stelt dat het weinig aannemelijk voorkomt waar verzoeker volhardt in de versie dat hij op de middelbare school toch nog geen zekerheid zou gehad hebben dat hij op mannen viel. Hoewel verzoeker theoretisch gevolgd kan worden in zijn betoog dat seksuele handelingen niet noodzakelijk samenvallen met geaardheid en sprake kan zijn van een lang en onzeker proces, kan in casu evenwel niet voorbijgegaan worden aan verzoekers hierboven vermelde expliciete verklaringen en de door verzoeker zelf geschetste specifieke context. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk dat hij reeds op zijn veertiende begon te beseffen dat hij interesse had in mannen en daarom mannenporno keek (persoonlijk onderhoud, p. 14-15) en dat hij wist dat hij op mannen viel tijdens de middelbare school toen hij een “relatie” had en het voor hem “duidelijk” werd, dit tussen zijn zestiende à achttiende levensjaar (persoonlijk onderhoud, p. 12). Hij stelde hierbij dat in deze eerste relatie hij zijn “geaardheid” kon “tonen” en “uiten” en hoewel er ook meisjes waren hij nooit gevoelens had voor meisjes. Verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden dat zijn eerste relatie louter was gebaseerd op seksuele handelingen en het ontdekken van seksualiteit gezien hij evenwel deze eerste relatie vermeldde toen hem tevens werd gevraagd naar het emotionele aspect van zijn geaardheid waarbij hij uitdrukkelijk sprak van een “relatie” met A. (persoonlijk onderhoud, p. 12).

Bovendien legde verzoeker hoe dan ook tevens incoherente verklaringen af over zijn beweerde zekerheid over zijn geaardheid op de universiteit. Verzoeker werpt in dit verband op dat hij reeds verduidelijking heeft verschaft op het onderhoud en licht toe dat hij louter zijn geaardheid wilde bevestigen via een psycholoog en ook zijn vriendin wilde overtuigen die bleef aandringen en dat er na deze handelingen geen enkele twijfel bestond. Verzoeker slaagt er echter niet in, ondanks zijn “verduidelijking” op het CGVS en zijn betoog in het verzoekschrift, een coherent beeld te scheppen van zijn bewustwordingsproces. Door enerzijds voor te houden dat het pas duidelijk was dat hij echt op mannen viel nadat hij twee keer naar een psycholoog ging (persoonlijk onderhoud, p. 12) maar anderzijds te stellen dat hij zeker was van zijn gevoelens en geaardheid vooraleer hij naar de psycholoog ging maar op aandringen van zijn vriendin toch was gegaan om zelfs later te stellen dat pas na de seksuele betrekkingen met deze vriendin voor hen “allebei” “duidelijk” werd wat zijn geaardheid was (persoonlijk onderhoud, p. 13) brengt verzoeker geen coherente en eenduidige verklaringen bij over zijn homoseksuele bewustwording.

Waar verzoeker opwerpt dat de incoherenties en warrigheden voortvloeien uit een incorrecte en onduidelijke vertaling moet opgemerkt worden dat verzoeker op het einde van zijn onderhoud, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, evenwel geen gewag maakte van problemen en stelde de tolk goed te hebben begrepen. Verzoeker verzocht overigens een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud hetgeen hem per aangetekende brief van 1 april 2022 werd toegestuurd op zijn laatst gekozen woonplaats doch liet na hierover enige opmerkingen te maken. Zodoende kan hij thans zijn eigen incoherenties niet dienstig afschuiven op een onduidelijke vertaling van zijn verklaringen.

Er wordt vervolgens met reden overwogen dat verzoekers opeenvolgende verklaringen over zijn reactie op de geleidelijke ontdekking van zijn geaardheid niet in overeenstemming te brengen zijn met elkaar:

“U verklaarde dat het ontdekkingsproces van uw geaardheid rond uw veertiende begon. Aangezien u toen weinig informatie had over de mogelijke gevolgen die uw geaardheid konden teweegbrengen, had u geen bepaalde gevoelens toen u begon te beseffen dat u op mannen viel: u dacht louter aan het genot na een relatie met een jongen, vroeg zich af hoe en met wie u het moest doen en u was niet bang omdat u er niet veel over wist. Gevraagd of u er dan met niemand over kon spreken, aangezien u niet bang was en er geen bepaalde gevoelens over had, verklaarde u echter dat u er met anderen niet over wou spreken omdat ze u met de vinger zouden wijzen, u zouden uitlachen en u niet met rust zouden laten. Vanaf het moment dat u het ontdekte, wist u dat u het niet kon bespreken en dat u niemand kon vertrouwen: hierdoor werd u depressief (CGVS, p. 15). Even later zei u zelfs dat, als u op jongere leeftijd had gezegd aan uw ouders dat u homoseksuele gevoelens had, uw vader u had onthoofd (CGVS, p. 16). Dat u enerzijds verklaarde niet bang geweest te zijn noch bepaalde gevoelens gehad te hebben toen het besef dat u op mannen viel begon te rijpen, maar anderzijds verklaarde dat het onmogelijk was om er toen met anderen over te spreken uit vrees onder meer uitgelachen te worden, waardoor u depressief werd, zijn onverzoenbare stellingen.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat verzoeker op veertienjarige leeftijd zijn anders zijn niet wilde bespreken gezien kinderen op die leeftijd gemeen kunnen zijn en hij op jonge leeftijd uiteraard zo weinig mogelijk risico's nam om niet het voorwerp te zijn van pestcampagnes. Verzoeker benadrukt zijn streng religieus gezin en geeft aan dat gevoelens en geaardheid thuis niet werden besproken en meent dat geen sprake is van onverzoenbare stellingen.

Met voormeld betoog kan verzoeker voorgaande motieven echter niet in een ander daglicht stellen. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker stelt op zijn veertiende niet bang te zijn geweest, geen specifieke gevoelens te hebben gehad over zijn geaardheid omdat hij toen weinig informatie had over de gevolgen van zijn geaardheid doch niet kon spreken over zijn geaardheid tijdens zijn jeugd. Dat hij geen voorwerp wou zijn van pestcampagnes en dat kinderen gemeen kunnen zijn met weinig begrip verklaren niet waarom verzoeker dan niet met zijn eerste vriend A. hierover kon spreken, te meer hij in het verzoekschrift stelt dat hij zich bij A. op zijn gemak voelde en hij A. reeds drie jaar kende en sinds het eerste jaar van het middelbaar bevriend was met hem en ze samen porno konden huren (verzoekschrift, p. 14, p. 16).

In dit verband kan pertinent gewezen worden op volgende motieven:

“Zo komen uw verklaringen over uw eerste vriendje A. erg bevreemdend over. Enerzijds verklaarde u over hem dat u zich op uw gemak bij hem voelde (CGVS, p. 12). Anderzijds verklaarde u dat u nooit over uw geaardheid met hem sprak omdat u niet wist of u hem kon vertrouwen: u was bang dat hij iets zou vertellen aan uw vader of moeder (CGVS, p. 17). U wist zelfs niet eens zeker of hij wel homo was en op mannen viel (CGVS, p. 12 en p. 17). Dat u hem enerzijds voldoende kon vertrouwen om seks te hebben – u had hier de eerste keer zelfs het initiatief toe genomen –, maar hem anderzijds onvoldoende kon vertrouwen om over uw geaardheid te spreken, doet de wenkbrauwen danig fronsen. Opvallend is voorts dat u tegenstrijdig bent over wanneer jullie seksuele relatie nu juist begon. Eerst verklaarde u dat u in het eerste middelbaar zat: u was toen vijftien jaar (CGVS, p. 12); later zei u dan weer dat u in het tweede middelbaar zat en toen zestien à zeventien jaar was (CGVS, p. 18).”

Verzoeker weet niet te overtuigen waar hij stelt dat geaardheid nooit ter sprake kwam omdat hij niet zeker was over zijn geaardheid of die van A. en hij niet gepest wilde worden of dat zijn ouders op de hoogte zouden gebracht worden. Verzoeker stelde immers rond deze periode niet op de hoogte te zijn geweest van de gevolgen van zijn interesse in mannen (persoonlijk onderhoud, p. 15) en gaf aan dat toen zijn relatie met A. op zijn vijftiende begon hij zich op zijn gemak voelde bij hem, met hem gemakkelijker kon praten dan met een meisje (persoonlijk onderhoud, p. 12) en zij goede vrienden waren (persoonlijk onderhoud, p. 14).

Hoewel verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat geen sprake is van een tegenstrijdigheid wat betreft het begin van zijn seksuele relatie met A. daar hij op geen enkel moment heeft verwezen naar de start van een seksuele relatie in het eerste middelbaar doch aangaf dat ze elkaar drie jaar kenden en de seksuele relatie rond zijn zestiende à zeventiende aanving in het tweede middelbaar (persoonlijk onderhoud, p. 17-18), kan hiermee geen afbreuk gedaan worden aan de overige pertinente en draagkrachtige motieven. Dit betoog is dan ook niet van aard om een ander licht te werpen op de overige vaststellingen die tot de conclusie leiden dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers homoseksuele geaardheid en relaties. De Raad beschouwt dit deel inzake de tegenstrijdigheid over de aanvang van de seksuele relatie dan ook als een overtollig motief van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker zijn homoseksuele relaties in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt blijkt verder ook uit zijn verklaringen inzake zijn tweede partner.

Hieromtrent wordt terecht als volgt gemotiveerd:

“Ook uw verklaringen over uw tweede partner So. zijn door uw incoherente houding niet aannemelijk. U verklaarde voortdurend dat u uw geaardheid in Iran steeds angstvallig probeerde te verbergen. U benadrukte dat u uw geaardheid voor uw familie verborgen hield en dat u het met niemand kon bespreken en het geheim moest houden. U deed zich ook anders voor en gebruikte smoezen en leugentjes om uw geaardheid te verbergen. U werkte van 's morgens vroeg tot 's avonds laat zodat u er niet aan moest denken, tegen vrienden – u had niet veel vrienden dus u kreeg ook weinig vragen – sprak u over een fictieve vriendin en aan uw familie zei u dat u er nog geen nood had om te trouwen. Ook elke mogelijkheid om iemand te leren kennen in Iran hield u zorgvuldig af. U wist dat er in Teheran een park was waar homo's elkaar ontmoetten maar u wilde er niet naartoe gaan om uw geaardheid te verbergen en ook via internet wou u niemand leren kennen: u probeerde dit 'omwille van de situatie' te vermijden. U lette er steeds op dat u zich 'correct' gedroeg zodat men zeker aan uw gedrag of uiterlijk niet zou kunnen merken dat u homo bent. U vreesde immers dat als u één procent [van uw relaas over uw geaardheid] aan uw vader had verteld, u door hem onthoofd was geworden (CGVS, p. 4; p. 13; p. 15; p. 18-21; p. 24). Uw beweringen dat u steeds uw geaardheid angstvallig geheim trachtte te houden, stroken evenwel op geen enkele manier met de houding die u tegenover K. aannam. Hij was volgens uw verklaringen een artiest uit het theater van uw broer die zich zo goed als openlijk uitte als homo. Alles wees er immers op dat hij homo was. U zag het aan zijn manier van praten, de manier hoe hij zijn handen gebruikte en door wat hij zei: hij vroeg bijvoorbeeld aan medespelers om hem plezier te doen door op zijn billen te slaan en nadat hij geschminkt was, merkte hij onder meer op wat een mooi stuk hij was geworden. Hij had nog homoseksuele vrienden – dit kon u ook zien aan hun uiterlijk – en uw broer bevestigde dat hij homo was door te zeggen dat hij 'van die mensen' is en niet normaal is. Ook K.s familie was van zijn geaardheid op de hoogte (CGVS, p. 20-21). U verklaarde verder dat u met K., met wie u een tijdje een relatie had, in café Pedra, volgens de beschikbare informatie een café in het centrum van Karaj, afsprak (CGVS, p. 22). Dat u met een collega van uw broer die duidelijk homo was in uw eigen stad waar ook uw homofobe vader woont (CGVS, p. 3 en p. 16) afsprak, terwijl iedereen, ook uw broer, wist dat K. homo is (CGVS, p. 21), terwijl u in het verleden al lastige vragen had gekregen over relaties met vrouwen (CGVS, p. 18-19) en terwijl u eerder de nodige creativiteit aan de dag had gelegd om op andere, minder publieke plaatsen zoals de woning van uw oom die, zo kan aangenomen worden, toen afwezig was (CGVS, p. 21-23) of zoals een kelder, waar u in het verleden met A. in het geheim seks had gehad (CGVS, p. 18), af te spreken, is, gelet op uw extreme voorzichtigheid – u verklaarde duidelijk dat u niet naar een park in Teheran wilde om uw geaardheid te verbergen –, onaannemelijk. Overigens is het vreemd dat u enerzijds uiterst voorzichtig bent in het geheimhouden van uw geaardheid en mensen hierdoor zoveel mogelijk ontwijkt, maar dat u anderzijds wel zeer direct communiceert met K., die nochtans uw broer kende, over wat u wil op gebied van seks: al tijdens jullie eerste afspraak – u had hem gevraagd om alleen te komen – vroeg u hem zonder rond de pot te draaien of u met hem seks kon hebben (CGVS, p. 21-22). Tot slot kan nog opgemerkt worden dat, ofschoon jullie een relatie van drie en een halve maand hadden (CGVS, p. 22) u geen enkele informatie had over hoe K. zijn geaardheid had ontdekt. U was hier nochtans benieuwd naar. Dat u hem geen vragen stelde over zijn geaardheid omdat u zelf ook niet graag had dat iemand dergelijke vragen stelde, zoals u uitlegde (CGVS, p. 24), komt, gezien uit uw verklaringen blijkt dat K. quasi openlijk voor zijn geaardheid uitkwam, vreemd over. Gelet op het voorgaande heeft u niet alleen uw relatie met K. niet aannemelijk gemaakt, maar evenmin uw beweerde houding als homoseksueel die zich zoveel mogelijk verborgen hield.”

Verzoeker repliceert dat bij de publiekelijke afspraken geen fysieke contacten waren en hun omgang geen probleem was gelet op het feit dat zij samen werkten. Dat verzoeker bepaalde zaken niet besprak met deze partner is volgens hem ook geen reden om de relatie in vraag te stellen.

Er worden met dit betoog geen valabele argumenten bijgebracht die voorgaande concrete bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen weerleggen. De Raad treedt verweerders oordeel bij dat verzoekers beweringen dat hij zijn geaardheid steeds angstvallig geheim trachtte te houden op geen enkele manier stroken met de houding die hij tegenover K. aannam en het feit dat ze meermaals tijdens hun relatie afspraken in een publieke plaats (persoonlijk onderhoud, p. 22-23) terwijl verzoeker eerder wel op minder publieke plaatsen kon afspreken zoals de woning van zijn oom of zoals een kelder, waar hij in het verleden met A. kon samen zijn. Verzoeker kan verder geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij ondanks een voorgehouden relatie van drie en een halve maand geen enkele informatie had over hoe K. zijn geaardheid had ontdekt. Zijn uitleg dat dit gewoonweg niet werd besproken weet niet te overtuigen daar verzoeker verklaarde dat hij wel benieuwd was en K. quasi openlijk uitkwam voor zijn geaardheid zodat niet ingezien kan worden dat verzoeker geen vragen stelde over diens geaardheid omdat hijzelf ook niet graag had dat iemand dergelijke vragen stelde (persoonlijk onderhoud, p. 24).

Gelet op bovenstaande besluit de Raad dat verzoeker niet weet te overtuigen van zijn homoseksuele geaardheid en relaties.

Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksuel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont, quod non in casu.

De commissaris-generaal kan daarnaast gevolgd worden waar hij geen geloof hecht aan verzoekers (gedwongen) outingsproces in Iran en wijst in dit verband terecht op een aantal eigenaardigheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen:

“Zo verklaarde u dat So. de dag nadat jullie seks hadden, alles tegen zijn broer S. vertelde, ofschoon jullie seks met wederzijdse toestemming hadden gehad (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; CGVS, p. 8; p. 11), wat gezien de Iraanse context waar op homoseksualiteit en seks tussen mannen een zwaar taboe rust niet meteen aannemelijk overkomt.

Daarnaast sloop er in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken een opvallende lacune. U beweerde er immers dat, nadat So. met zijn broer had gesproken over jullie geslachtsgemeenschap, hij u begon af te persen, waardoor u geld moest geven. Over het feit dat hij u meenam naar de rand van Karaj om er u door twee vrienden te laten verkrachten, vertelde u er niet (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Nochtans verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u nadat u met So. seks had gehad door S. en zijn twee vrienden werd meegenomen naar de rand van Karaj en er werd verkracht (CGVS, p. 9). Dat u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verteld, ofschoon er u gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die tot uw vlucht uit Iran hebben geleid, is bijzonder eigenaardig.

Ook uw verklaringen over de afpersing door S. zijn niet coherent. Zo zei u aanvankelijk dat de dag na de verkrachting, i.e. twee dagen nadat u met So. seks had gehad, S. naar uw winkel kwam om geld te eisen (CGVS, p. 9). Even later stelde u dan weer dat S. drie à vier dagen na het verkrachtingsincident u voor het eerst geld kwam vragen (CGVS, p. 10).

Wat betreft de problemen die S. veroorzaakte bij u thuis legde u drie verschillende verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat S. naar uw ouders ging, waarna uw moeder opendeed en ze begonnen te discussiëren. U vermeldde niemand anders dan S. (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk dat zowel S. als So. binnenvielen bij uw moeder en uw moeder gewond raakte (CGVS, p. 8) om even later te stellen dat S. en zijn twee vrienden die u hadden verkracht maar wiens naam u niet kende – ze waren maar met drie personen – binnenkwamen. U werd geslagen en uw moeder raakte gewond (CGVS, p. 10). Deze opeenvolgende verklaringen zijn uiteraard ook niet coherent.

Verder is het nog opvallend dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud zei dat u een paar dagen voor uw verjaardag op 8 shahrivar (30 augustus) uit Iran vertrok (CGVS, p. 6), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat S. bij uw moeder was langsgelopen rond 10 shahrivar 1400 (1 september 2021), i.e. na uw verjaardag, waarna u meteen uit Iran vertrok (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5).

Tot slot is het bijzonder vreemd dat u niet eens wist of uw broer op de hoogte was van het incident dat u uit Iran deed vluchten en dus van uw beweerde geaardheid. Nochtans had u wel nog contact met hem: u had hem aan de lijn toen u uw moeder aan de lijn had. Deze contacten gebeurden volgens u in het geheim, aangezien uw vader uw moeder zou vermoorden indien hij zou weten dat ze met u contact onderhoudt (CGVS, p. 4-5). Dat jullie enerzijds geheime conversaties zouden onderhouden, maar dat uw broer zich anderzijds niet zou afvragen waarom hij deze conversaties voor zijn vader geheim zou moeten houden, komt niet overtuigend over.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe besluiten dat u uw gedwongen outing als homo niet aannemelijk heeft gemaakt.”

Door louter te poneren dat zijn laatste partner geen andere keuze had dan zijn broer te vertellen over de seksuele relatie met verzoeker gezien verzoeker denkt dat er veel bloed was slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen gelet op de Iraanse context waar op homoseksualiteit en seks tussen mannen een zwaar taboe rust. Dat verzoekers laatste seksuele partner geen andere uitleg kon geven aan zijn broer komt dan ook, gelet op de seksuele betrekkingen met wederzijdse toestemming in de Iraanse context, geenszins plausibel over.

Wat de omissie betreft bij de DVZ inzake de verkrachting door twee vrienden van de broer van zijn laatste seksuele partner, werpt verzoeker op dat hij bij de DVZ zijn antwoorden diende te beperken en dus onmogelijk volledig kon zijn. Het feit dat het interview bij de DVZ korter en anders verloopt dan dat op het CGVS, doet evenwel niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezes voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te

verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de voorgehouden vrees en omstandigheden hiertoe. Dat verzoeker heeft nagelaten deze uiterst recente verkrachting aan te halen bij de DVZ doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien werd verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud gevraagd naar het interview bij de DVZ en hoewel verzoeker meldde dat hij niet alles kon uitleggen stelde hij op de vraag of hij dan iets wenste toe te voegen louter dat zijn leven in gevaar was door zijn vader en diegene met wie hij een relatie had zonder melding te maken van de verkrachting (persoonlijk onderhoud, p. 2-3).

De Raad merkt hierbij inzake de motieven omtrent de tegenstrijdige data van de afpersing en het vertrek samen met verzoeker op dat het gebrek aan precieze exacte data en een verschil van één à slechts twee dagen verzoeker niet kan verweten worden. Hij gaf immers aan de precieze data niet te kennen doch trachtte evenwel het tijdstip concreet te situeren (persoonlijk onderhoud, p. 9-10, p. 6 en Verklaring DVZ van 6 januari 2022, vraag 3.5.). Evenwel kan met dit betoog geen afbreuk gedaan worden aan de overige draagkrachtige vaststellingen en betreffen deze vastgestelde tegenstrijdigheden, die de Raad niet bijtreedt, slechts overtollige motieven.

De Raad stipt overigens aan dat verzoeker de tegenstrijdigheid omtrent de incidenten bij zijn thuis en wie er hierbij betrokken was, ongemoeid laat zodat deze overwegingen overeind blijven.

Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat verzoeker heden in België niet aan een relatie kan denken omwille van de recente incidenten (persoonlijk onderhoud, p. 24), waaraan, zoals uit bovenstaande bevindingen reeds gebleken is, geen geloof wordt gehecht.

Wat ten slotte de verkrachting op zijn elfde betreft wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker hierover niet sprak tijdens op de DVZ en dat deze gebeurtenis voor verzoeker geen reden was om Iran te verlaten (persoonlijk onderhoud, p. 26). Bovendien kan hierbij met reden opgemerkt worden dat deze gebeurtenis te ver in het verleden is gesitueerd om anno 2022 nog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade daar het immers zo'n twintig jaar geleden is dat dit gebeurde en sindsdien kon verzoeker er wonen, studeren, leven en werken (persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Verzoeker betwist noch weerlegt deze vaststellingen van de commissaris-generaal. Bijgevolg blijkt ook volgens de Raad uit niets dat verzoeker bij terugkeer naar Iran hierdoor ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen echter geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen die door verzoeker niet betwist noch weerlegd worden.

Waar verzoeker bij aanvullende nota van 26 september 2022 medische stukken overmaakt moet vooreerst opgemerkt worden dat uit deze stukken, die een overzicht van zijn medische consultaties en laboresultaten betreffen, geen eventuele bijzondere procedure noden kunnen blijken. Uit het enkele gegeven dat verzoeker medische consultaties heeft gehad en neurologisch wordt opgevolgd kunnen immers geen elementen blijken die toelaten te besluiten dat verzoeker niet bij machte/in staat was om zijn persoonlijk onderhoud te volbrengen en aan zijn verplichtingen te voldoen, te meer in deze stukken slechts sprake is van pijnklachten aan de arm, een tekenbeet, hoofdpijn, duizeligheid en misselijkheid, nekpijn oorspijn, maagpijn, slaapproblemen, stress, keelpijn en uit de neurologische consultatie van 22 augustus 2022 wegens parese aan de rechterarm blijkt dat de ambulante onderzoeken dienden geherevalueerd te worden doch reeds met kinesitherapie diende gestart te worden.

Er worden geenszins attesten bijgebracht waarin wordt aangegeven dat verzoeker niet bij machte was/is om zijn persoonlijk onderhoud te volbrengen en aan zijn verplichtingen te voldoen in het kader van zijn beschermingsverzoek. Er zijn in casu geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker bij de DVZ aangaf gezond te zijn (Verklaring DVZ van 6 januari 2022, vraag 28) en op zijn persoonlijk onderhoud verklaarde zich goed te voelen (persoonlijk onderhoud, p. 3). De Raad voegt hier tevens aan toe dat verzoeker overigens in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen

van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 6 januari 2022).

Volledigheidshalve moet aangestipt worden dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers medische problematiek houdt in principe geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoeker voert overigens niet aan dat hij niet verder kan opgevolgd en behandeld worden in Iran.

Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoeker in casu geenszins aantoont dat hij omwille van zijn medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

De door verzoeker neergelegde aanvullende nota kan zodoende geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen zodat de Raad kan besluiten dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoeker niet kan overtuigen wat betreft zijn homoseksuele geaardheid en relaties en geen geloofwaardige vrees voor vervolging koestert ten opzichte van zijn vader of de Iraanse autoriteiten.

De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU